

Dievka, ktorá vidí duchy.

Cíti, že ju pronásledujú.

Netuší, čo jej čaká...

The book cover features a dark, atmospheric illustration. At the top, a city skyline is silhouetted against a black sky filled with stars and a crescent moon. Below the skyline, a dense crowd of people is depicted as semi-transparent, overlapping figures. In the center of this crowd, a young woman with long black hair and a black headband with a white crescent moon is shown. She is wearing a black top with a white decorative pattern. To her right, a black cat is perched on a ledge. The title 'MĚSTO DUCHŮ' is written in a large, white, serif font across the middle of the crowd, flanked by decorative flourishes.

MĚSTO
DUCHŮ

VICTORIA SCHWABOVÁ

**MĚSTO
DUCHŮ**

MĚSTO
DUCHŮ

VICTORIA SCHWABOVÁ

#BEKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

CASSIDYINA MAPA EDINBURGHU, SKOTSKO

EDINBURSKÝ HRAD

KONEČNÁ

TRAVNATÝ TRH

GREYFRIARS

Toto dílo je smyšlené a veškerá jména, postavy, místa i události jsou buď dílem autorčiny fantazie, nebo jsou použity ve fiktivních situacích. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, obchodními společnostmi, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Text copyright © 2018 Victoria Schwab
Map copyright © 2018 Maxime Plasse
Translation © 2020 Elizabet Kovačeva
Czech edition © 2020 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Město duchů

Z anglického originálu *City of Ghosts*,
vydaného nakladatelstvím Scholastic Press v roce 2018,
přeložila Elizabet Kovačeva
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab, v roce 2020
Vydání první

ISBN 978-80-7529-629-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

VĚNOVÁNO MĚSTU,
KDE UCHOVÁVÁM SVĚ KOSTI

„ZEMŘÍT BUDE OBROVSKÉ
DOBRODRUŽSTVÍ.“

~ J. M. Barrie, *Petr Pan*

ČÁST PRVNÍ
DUCHOLOGIE

KAPITOLA PRVNÍ

Lidé si myslí, že duchové vychází ven jen v noci nebo na Halloween, kdy světu vládne tma a stěny jsou tenké. Jenže duchové jsou všude. U regálu s pečivem v supermarketu, uprostřed babiččiny zahrady, na předním sedadle autobusu.

To, že je nevidíte, neznamena, že tam nejsou.

Máme zrovna dějepis, když vtom ucítím na rameni *ťuk-ťuk-ťuk*, jako kapky deště. Někdo tomu říká intuice, někdo šestý smysl. Takové to lechtání na hraně smyslů, které vám říká, že existuje něco *víc*.

Necítím to poprvé, to ani náhodou. Ani to není poprvé, co to cítím tady ve škole. Vždycky se to snažím ignorovat, ale nic naplat. Vůbec se pak nesoustředím a vím, že jediný způsob, jak to zastavit, je poddat se tomu. Jít a přesvědčit se na vlastní oči.

Jacob přes celou místnost zachytí můj pohled a zavrtí hlavou. On sám to necítí, to *ťuk-ťuk-ťuk*, ale zná mě natolik dobře, že ví, kdy to cítím já.

Poposednu si, donutím se soustředit na katedru. Pan Meyer se ze všech sil snaží učit, a to navzdory tomu, že je poslední hodina před letními prázdninami.

„... ke konci války ve Vietnamu, v roce 1975, se američtí vojáci...“ pokračuje v mumlání. Všichni tu ale sotva vydrží sedět, natož aby dávali pozor. Derek a Will spí s otevřenýma očima, Matt vyrábí další papírový míč. Alice a Melanie sepisují seznam.

Alice a Melanie jsou *oblíbené*.

To se pozná tak, že jsou jako přes kopírák – stejné lesklé vlasy, tytéž perfektní zuby, stejně nalakované nehty – kdežto já jsem samá ruka, samá noha, kulatý obličej a kudrnaté hnědé vlasy. Lak na nehty ani nevlastním.

Vím, že bych si správně měla přát být taky oblíbená, ale nikdy jsem to tak neměla. Přijde mi, že to musí být pro člověka vyčerpávající, když neustále myslí na všechna ta pravidla. Usmívat se, ale ne moc široce. Smát se, ale ne moc nahlas. Nosit správné oblečení, věnovat se správným sportům, zajímat se o věci, ale nikdy ne moc.

(My s Jacobem máme taky svoje pravidla, ale ta jsou jiná.)

Jako na zavalanou se teď Jacob zvedá a jde k Melanii. Myslím, že on by klidně mohl být oblíbený, má rozčuchané blond vlasy, zářivě modré oči a smysl pro humor.

Vrhne po mně ďábelský pohled a opře se o roh její lavice.

Mohl by být, má to ale jeden háček.

Je mrtvý.

„Seznam věcí na filmový večer...“ předčítá z Melaniina papíru nahlas. Jsem ale jediná, kdo ho slyší. Melanie skládá další papír, pozvánku – to poznám podle těch velkých písmen a růžové propisky – pak se nakloní dopředu a předá ji Jenně, která sedí před ní. Ruka jí přitom projde přímo skrz Jacobův hrudník.

Jacob se podívá dolů, jakoby uraženě, a pak seskočí z lavice.

V hlavě mi pořád jede *tuk-tuk-tuk*, jako sotva slyšitelný šepot. Netrpělivě se dívám na hodiny na zdi a čekám na polední zvonění.

Jacob se teď přesouvá k Alicině lavici a zkoumá všechny ty vícebarevné tužky, které tu má pečlivě vyskládané.

Nakloní se až k nim, opatrně a velice soustředěně k nim přiblíží prst a do té nejbližší šťouchne.

Jenže tužka se ani nehne.

Strašidla ve filmech dovedou zvedat televize a posouvat postele po podlaze. Jenže pravda je taková, že duch potřebuje nesmírně velkou sílu, aby dosáhl za Závoj – tedy clonu mezi svým světem a tím naším. A duchové, kteří tohle dokážou, jsou většinou fakt staří a ne moc hodní. Živí dokážou čerpat sílu z lásky a naděje, ale mrtví ji získávají prostřednictvím temnějších věcí. Pomocí bolesti, vzteku a lítosti.

Jacob svraští obočí a snaží se – neúspěšně – cvrknout Mattovi do míče.

Jsem ráda, že to v sobě nemá.

Vlastně nevím, jak dlouho už je Jacob *mrtvý* (to slovo si pomyslím potichu, protože vím, že ho nemá rád). Nemůže to být *zas* tak dávno, není vůbec retro – má tričko se superhrdinou, tmavé džíny a vysoké tenisky, ale nemluví o tom, co se stalo, a já se neptám. Kamarádi si zaslouží trochu soukromí, i když on mi dovede číst myšlenky. Já jemu ne, ale když to tak vezmu, raději bych byla naživu a nevědoucí než vševědoucí duch.

U slova „duch“ zvedne oči a odkašle si. „Preferuji výraz ‚tělesnostně postižený‘.“

Obrátím oči v sloup, protože moc dobře ví, že nemám ráda, když mi čte myšlenky bez dovolení. Ano, je to divný průvodní jev našeho přátelství, ale stejně. Hranice!

„Nemůžu za to, že přemýšlíš tak nahlas,“ ušklíbne se Jacob.

Uchechtnu se a několik studentů se po mně ohlédnou. Schoulím se na židli, co to jde, až teniskami kopu do tašky na zemi. Pozvánka, kterou předala Melanie Jenně, putuje třídou. U mé lavice se nezastaví. Ale mně to nevadí.

Léto je skoro tady a to znamená čerstvý vzduch a sluníčko a čtení pro radost. Znamená to každoroční rodinný výlet do pronajatého domu u pláže na Long Islandu, kde budou máma s tátou pracovat na své další knize.

Hlavně to ale znamená konec strašení.

Nevím, čím to je – možná tím, že je ten dům na pláži tak nový nebo že stojí v poklidné části pobřeží – ale vypadá to, že je tam daleko méně strašidel než tady na severu New Yorku. Což znamená, že jakmile skončí

škola, čeká mě šest týdnů sluníčka a písku a pořádného spánku.

Šest týdnů bez neustálého *ťuk-ťuk-ťuk* nepokojných duší.

Šest týdnů, kdy se budu cítit *skoro normálně*.

Tak kdy už zazvoní?

Nemůžu se dočkat... ale jakmile se ozve zvonek, stejně vyskočím, hodím batoh přes rameno, fialový popruh foťáku přes to druhé a nohy mě nesou přímo za tím vytrvalým *ťuk-ťuk-ťuk*.

„Asi to bude znít bláznivě,“ řekne Jacob, když se mnou srovná krok, „ale co takhle jít prostě *na oběd*.“

Je čtvrtek, takže sekaná, pomyslím si a dávám si pozor, abych to neřekla nahlas. *To se raději střetnu s těmi duchy*.

„Ale no tak,“ řekne. Jenže oba víme, že Jacob není normální duch a já nejsem normální holka. Bývávalo. Před tou nehodou. Kolo. Zamrzlá řeka. Stručně řečeno, zachránil mi život.

„No jasně, jsem v podstatě superhrdina,“ řekne Jacob přesně ve chvíli, kdy se mu přímo před obličejem otevře školní skříňka. Zamrkám, on ale projde přímo

skrz dvířka. Ne, že bych zapomínala, co Jacob je – je dost těžké zapomenout na to, že vašeho nejlepšího kamaráda nikdo další nevidí. Je ale neuvěřitelné, na co všechno si člověk zvykne.

Vypovídající je i to, že skutečnost, že tady Jacob straší už víc než rok, není zdaleka to nejpodivnější v mém životě.

Dojdeme do místa, kde se chodba větví. Nalevo do jídelny. Napravo ke schodišti.

„Poslední šance být normální,“ varuje mě Jacob, ale zase se u toho šklebí. Oba víme, že jsme šanci být normální dávno prošvihli.

Jdeme doprava.

Po schodech dolů a další chodbou, proti proudu davu spěchajícího na oběd, a za každým rohem *ťuk-ťuk-ťuk* zesiluje a přitahuje si mě jako na provaze. Ani nemusím přemýšlet, kam jdu. Je dokonce jednodušší *přestat* myslat a nechat se prostě přitáhnout.

Táhne mě to ke dveřím divadelního sálu. Jacob strčí ruce do kapes a zamumlá něco o blbých nápadech, a já mu připomenu, že nemusel chodit se mnou, i když jsem ráda, že šel.